

J. LEVINSKI

Konfigurácia

NAŠ DVOCH

VENUS
PRES

J. LEVINSKI

Konfigurácia
NÁS
DVOCH

J. Levinski: Konfigurácia nás dvoch

Vydanie prvé

Copyright © 2023 J. Levinski

Vydalo vydavateľstvo VENUPRESS s. r. o.,

Budatínska 3230/16, 851 04 Bratislava,

www.venupress.sk v roku 2023 ako svoju 20. publikáciu

Jazyková a štylistická úprava: Simona Vranková

Grafické spracovanie obálky: Michaela Vysloužilová

Grafika: Depositphotos

Sadzba a grafická úprava: VENUPRESS s. r. o.

Tlač a väzba: FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej alebo elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v tlačenej, elektronickej či inej podobe bez predošlého písomného súhlasu vydavateľstva VENUPRESS. Neoprávnené šírenie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-99972-76-7

ISBN pdf: 978-80-99972-77-4

ISBN epub: 978-80-99972-78-1

ISBN mobi: 978-80-99972-79-8

VENUPRESS

Bratislava 2023

Vám, ženám.
Obyčajným, a predsa krásnym.

1. kapitola

Rozmanitosť ako v Diablo II

ESTER

Andrej oprie telefón o moju šálku s kávou a prudkým pohybom ma vystrie v pleciach. „Nehrb sa. Budeš hviezda.“

Na prednej kamere vidno môj znudený výraz. Nie je to prvýkrát, čo ma využíva na svoje videá. Na instagrame sa preslávil svojimi vtipnými filmovými pásmi, ktoré mu získali už cez desaťtisíc sledovateľov. Okrem toho, že mi vďaka ich účasti nabehli na vlastnom účte desiatky nasledovateľov, z videí mám jedine tak zdvihnutý tlak. Sú vtipné, ale hlavne pre divákov, nie pre úbohú obeť pred kamerou.

Andrej spustí nahrávanie a ja sa poslušne usmejem aj bez jeho výzvy.

„Predstav si, že držím v ruke špagát, hej?“ začne hovoriť a natiahne ruky nad mojou hlavou na vzdialenosť asi dvadsať centimetrov.

Prikývnem.

„Prevlečiem ti ho cez uši.“ Pravou rukou naznačí, že mi do ucha pchá imaginárny špagát, ľavou ho potom akože z druhého vytiahne von. „Teraz ho chyt' tu.“ Pokýva ľavou rukou.

Poslúchnem a tvárim sa, že uchopím koniec špagátu. Som veľmi zvedavá na výsledok tohto videa. Zatiaľ vyzeráme ako dvaja idioti s rukami pri ušiach.

„A teraz potiahni za špagát.“

Myknem rukou, na čo ma otvorenou dlaňou plesne po líci.

„AU! Hej!“

Andrej už viac nedokáže zadržať smiech. „Potiahla si mi špagát z ruky,“ vysvetlí pobavene, akoby mi pred sekundou neuštedril facku.

Skvelé video. Naozaj. Už mu nebudem robiť herečku. Kašlem na sledovateľov.

Aj Oliver a Michal, moji ďalší najbližší kolegovia, sa chehcú. Viem však, že je to chechot zo súcitu, pretože aj oni boli cvičenými opicami v niekoľkých Andrejových videách. Na jedno dokonca nahovoril aj nášho šéfa Dušana.

Andrej vypne nahrávanie, potom mi položí ruky na plecia a stisne ich. „Vďaka, Esterka, ty si moja najobľúbenejšia obeť. Vieš, že moja ponuka na odčinenie stále platí.“

Rezignovane pokrútim hlavou. „Ty nikdy nevyrastieš, Andrejko.“ Náš firemný casanova. Som v B&D druhý rok a na jeho flirtovanie som si už zvykla. On však dobre vie, že u mňa nepochodí, takže všetky rečičky trúsi len zo zvyku.

„Ale ja už som veľký. Ukážem ti?“

„Andrej,“ ozve sa tlmene Oliver po mojej pravej strane. „Nespomínal si, že máš o druhej hovor?“ Trochu sa odsunie od stola a natiahne ruky nad hlavu. Gombíky na jeho čiernej košeli sa zlovestne napnú. Olivera kvôli jeho väčšiemu bruchu občas voláme Macko Pú. Nezainteresovaný človek by to mohol považovať za urážanie, no my sme zohratý kolektív a poznáme sa. Vieme, ako je to myslené.

Oliver je absolútny opak Andreja. Ak je Andrej ako *Barbarian* v *Diablovi* – skvelý v boji, v jeho prípade slovnom, no zároveň jednoduchý na ovládanie – tak Oliver je ako *Sorceress* – nápomocný, dobrý na všetko. Je to náš vždy ochotný, pokojný a usmievavý kolega. Nikam sa nenáhli, jedine ak domov za svojimi štyrmi deť-

mi a manželkou čakajúcou piate. Vraj sú všetky presne naplánované a chcené.

„Pú, ak niekto vie pokaziť zábavu jednou vetou, si to ty,“ odvetí Andrej a zľahka ho capne po chrbte. „Veď si ju len doberám. Esty vie, že nehryziem,“ doloží a žmurkne na mňa. „No ak to máš rada, môžem aj hrýzť.“

Musím sa zasmiať. Vezmem jeho mobil a podám mu ho. „Nemusí ťa trápiť, čo mám rada a čo nie,“ prehodím s úsmevom a myknem bradou k telefónu. „Bež upraviť video. Mohol by si mi ale toto vyretušovať?“ Ukážem si na vyrážku blízko pri nose. Je síce zakrytá korektorom, no aj tak ju, nespolutracujúcu zradkyňu, vidno.

„Netreba. Na videu nebije do očí tak ako naživo.“

„Tak dík. Si zlatý,“ zašomrem si popod nos, ale kútiky úst mi naďalej ťahá do úsmevu.

„Vždy. Vážení, večer nahodím video. Prosím si lajk a zdieľanie do stories, áno?“

Ozve sa súhlasné mrmlanie.

Otvorený kancelársky priestor má svoje výhody. Ak mám nejaký problém alebo otázku, stačí ju dostatočne nahlas vysloviť a niekto sa ozve. Občasne aj z viacerých strán. Páči sa mi, že sme všetci takto pri sebe. Niekedy to tu vyzerá ako v škole. Sem-tam mnou naozaj lomcuje pocit, akoby som z lavice ani nikdy neodišla.

Sedím vedľa Olivera, čo je absolútny *jackpot*, a za chrbtami máme Andreja a Michala. My štyria – *benziňáci*, keďže náš klient je medzinárodná ropná spoločnosť – sme si najbližší. Kolegov z ďalších dvoch tímov až tak nepoznám.

Andrej sa konečne posadí na svoje miesto, nasadí si slúchadlá a stíchne. Hneď sa zameriam na monitor, pretože Andrejovo mlčanie je takmer také vzácne ako sneh na Martina na Hlavnej v Košiciach.

Musím skontrolovať konfigurácie a čakajú ma dva nezodpovedané maily. Sotva však prejdem polovicu dokumentu, keď ma ktosi poťuká po pleci.

„Esty? Môžeš na chvíľu?“

Obzriem sa na šéfa Dušana. Čierne hranaté okuliare má takmer na konci nosa, svetlohnedé vlasy mu padajú do čela a modré oči mu dnes zívajú výraznejšou únavou než obyčajne.

Prikývnem a zložím si slúchadlá. Zamknem si počítač, pretože som sa pri Andrejovi už poučila a nikdy viac ho v jeho prítomnosti nenechám nezaheslovaný, a otočím sa na Dušana.

Oprie sa zadkom o stôl, obchytí hrany a so zvesenými plecami pokrúti hlavou ako na rozcvičke. „Tá moja krčná chrbtica ma raz zničí,“ zahundre. Následne, akoby sa spamätal, že za mnou neprišiel kvôli nej, sa vystrie. „Vieš, že máme spoluprácu na prax s tým IT gymnáziom.“

Len čo to vysloví, viem, kam tým smeruje. Praktikanta budem mať na starosti ja. Úprimne som dúfala, že ma Dušan ešte ušetrí, keďže som vo firme iba druhý rok, no asi som sa zmýlila.

„Pôvodne ho mal mať Denis z B.A.L tímu, no šiel kvôli žene na dlhodobú očéerku. Oliver zobral jeden veľký projekt, Michal má toho tiež dosť a, hm, ako by som to, Andrejovi by som nezveril ani bicykel na stráženie. Tým všetkým nechcem povedať, že ty nemáš dosť roboty. Viem, že makáš, veď vidím tvoju produktivitu, ale...“ Hovorí stále rýchlejšie, až si to napokon asi uvedomí, lebo sa zhlboka nadýchne a zhrnie: „Skrátka, verím ti, si zodpovedná, a tak dostaneš praktikanta ty. Viem, že je to nečakané a narýchlo.“

„Dobre.“ Vlastne to nie je nič hrozné. Budem dozerat' na jeho dochádzku, občas ho niečomu priučím, hoci bude viac nasávať od *ditekov*, sieťových inžinierov, ktorým pokyny dávame my, vedúci sieťoví inžinieri. Budem to ja, kto mu vystaví malý záverečný test. A to všetko nebudem robiť zadarmo, za praktikanta má zamestnanec príplatok. „Štvrták, áno?“

„Áno. Volá sa Šimon. Vraj veľmi šikovný, jednotkár.“

Myslím, že s ním nebudú žiadne problémy. Prax mu začína v pondelok, trikrát týždenne na štyri hodiny, bude tu dva mesiace. Jeho dohodu o spolupráci ti doložím dodatočne.“

„Okej.“

„Vďaka, Esty.“

„Jasné.“

S nemotorným prikývnutím sa na mňa usmeje a odíde cez chodbu do druhého krídla poschodia.

„Estyyy,“ ozve sa Andrej tak sprudka, až mnou mykne. Ruku zovretú v päšť drží vystretú dohora a šklábí sa na mňa ako škôlkar na požiarnika. „Nič sa neboj. Ja si s mladým pohovorím, aby si dal pozor a nešiel po tebe.“

Zasmejem sa a krútiac hlavou poznamenám: „Dobre. Lebo to je len tvoja parketa, čo?“

„Presne tak. Nikto mi nebude liezť do mrkvy.“

„Andrejko, hovorí sa do kapusty.“

„Ale tú ja nemám rád.“ Žmurkne na mňa a otočí sa späť k svojmu počítaču.

S pobaveným úsmevom na perách vytiahnem mobil a do kalendára si k príslušnému dátumu napíšem: ŠIMON – PRAKTIKANT.

***

Už pred dverami bytu mojej sestry Anky počuť zvnútra hurhaj. Nezvyknem k nej chodiť v takúto hodinu, pretože sa chcem vyhnúť večernému cirkusu spojeného s kúpaním a chystaním detí na spanie. Ale dnes som ostala dlhšie v robote, a tak som skôr nestíhala.

„Lukáš! Vytiahni si ten papier zo zadku a páľ do kúpeľne!“

Na sekundu premýšľam, či je šanca, že v tom hluku ona alebo jej manžel prepočuli zvonenie, a ja sa stihnem vypariť. Ankiné deti mám veľmi rada, sú sladucké ako *marshmallow*, ale iba tak na hodinu denne a určite nie večer, keď sú ako malé duracelky nasiaknuté energetickým nápojom.

Dvere sa rozletia a odhalia Anku. Červenú v tvári, s vypadnutými prameňmi vlasov z drdola, s fľakatým tričkom nakrivo a s detskou fľaškou v ruke. Momentálne spĺňa všetky stereotypy o matkách na materskej dovolenke, aj keď na nej už pár mesiacov nie je.

„Prepáč,“ vypadne z nej, hneď sa otáča a mieri po chodbe ku kúpeľni. „Pod', pod'. Je tu *binec*. Nevšímaj si to.“

Vstúpim do bytu a ledva si vyzujem topánky, už sa mi voľajaké kľbko hodí okolo nôh.

„Estyyy! Budeš nás dnes kúpať ty?“ Lukáško sa mi obtiera hlavou o stehno. Dúfam, že dnes nemá sople. Ruky mu visia spod trička, ktoré si ešte stále nepretiahol cez hlavu, a tak vyzerá, akoby mal na sebe pončo. Spodná časť tela zíva nahotou.

„Nooo,“ zatiahnem, v duchu rýchlo vymýšľajúc nejakú dobrú výhovorku, „čo keby sme sa dohodli, že vás okúpe mamka alebo ocko a ja vám potom prečítam rozprávku na dobrú noc?“

„Ánooo!“ K vreskotu sa pridá aj päťročná Táňa, ktorá nahá predvádza pred vaňou akési divné tance.

Anka sa vystrie a nakáže jej vliezť do vody. Potom pozrie na Lukáša stále zaveseného na mojej nohe. „Lukáš! Čo som ti povedala o tom papieri v zadku? Vytiahni si ho už konečne von!“

„Ale ja nemám rád, keď sa mi šúcha zadok.“ Pustí ma a demonštratívne si obtrie dlane o seba. „Takto sa mi šúcha zadok, keď chodím.“

Zo všetkých síl sa musím ovládať, aby som sa nerozozsmiala. Anka naňho pozerá s otvorenými ústami, potom prenesie zrak na mňa.

„Pochopíš to dieťa?“

Tlmene sa zachehcem a rozstrapatím mu vlasy. „No čo? Každého niečo trápi, ja nerada spím s bosými nohami, Lukáško nemá rád, keď sa mu šúcha zadok.“

Anka sa tiež zasmaje, potom kývne hlavou ku kúpeľni. „Okej, pod', vedúci. Šup do vane.“

Ako Lukáš prechádza popri nej, Anka mu šikovne vytiahne papier zo zadku. „Kúpať sa s ním naozaj nemôžeš.“
„To nevádi. Vo vode sa mi zadok nešúcha.“

Anka len nechápavo krúti hlavou, ja sa smejem popod nos a Lukáško spokojne, ako najväčší šéf, ktorým tu on občas naozaj je, vlezie do vane k Táni.

Čakanie na Anku si krátim v kuchyni pri ženskom magazíne a citrónovo-zázvorovej limonáde. Toto je jedna z vecí, ktoré máme s Ankou spoločné. Pitie studených limonád aj v zime. Nie sme čajíkové typy.

Po kúpaní im prečítam sľúbenú rozprávku, presviedčanie o prečítaní aj druhej uhrám hádankou, potom sa konečne pridám k Anke, spoločne si vychutnáme citronádu a pokecáme.

„Stano má nočnú, či šiel von?“

Ankin manžel pracuje za pásom v jednej z veľkých firiem v Kechneči. Oficiálne je operátor výroby, čo znie veľkolepejšie ako samotná robota. Nest'ážuje sa, no všetci naokolo vieme, že tam nie je úplne spokojný a hlavne, že by mal na viac ako na manuálnu robotu.

„Nočnú.“ Anka znie, akoby bola aj rada a možno naozaj je. Asi si užíva byť slamenou vdovou a to večerné ticho, keď deti už spia. „Takmer ma nepustil na večeru, čo sme mali s kolegami po polročnom vysvedčení.“

„Čo?“ Zamračím sa. „Prečo?“

Nadvihne plec a siahne po ovládači od televízie. „Neviem, čo mu sadlo na nos. Ževraj presne vtedy chcel ísť na večeru so mnou on.“

„Vedela si o tom?“

„Nie. Malo to byť prekvapenie.“

„No dobre,“ zatiahnem pomaly a sledujem, ako Anka prepína programy. „On o tej večeri s kolegami vedel?“

„Isteže. Hovorila som mu to,“ odvetí a zastane na speváckej súťaži. Porotca práve kritizuje vystúpenie nejakého mladého chalaniska. „No on tvrdí, že nie a pritom na to len zabudol. Ale to si neprizná.“

„Aaahm, a preto ťa nechcel pustiť na večeru s kolegami?“ pýtam sa, lebo mi to celé nedáva zmysel.

Stano je pohodový človek, starostlivý otec a doteraz som bola v tom, že aj úplne bezproblémový manžel. Samozrejme, mali medzi sebou nezhody, čo patrí ku každému vzťahu, no zatiaľ žiadnu krízu.

„Nuž áno. Robil na mňa trochu nátlak, že s kolegami idem, ale s ním nie. Pritom som mu povedala, že s ním veľmi rada pôjdem, hoc aj hneď na ďalší deň. Asi mal len zlú chvíľu.“

„Asi.“ Pri Stanovi je to najpravdepodobnejšia možnosť.

Anka vezme z barovej skrinky balík arašidov, a keď si sadne naspäť, položí ho medzi nás. Naslepo sa napchávame a sledujeme trápenia a úspechy nádejných spevákov.

„Budem mať na starosti praktikanta, začína u nás v pondelok,“ oznámim a vopchám si do úst ďalšiu hrst orieškov.

„Hej? Pekný?“

Tupo na ňu pozriem. „Odkiaľ to mám vedieť? Ved' som ti teraz povedala, že začína v pondelok.“

Pohodí ramenami. „Či si nevidela fotku.“

„Nie. A je úplne jedno, či je pekný. Je maturant. Ako naša Slávka.“

Naša mladšia sestra má čerstvých devätnásť, no v hĺbke duše je stále dieťaťom. Tak nejako si predstavujem aj chlapca, ktorý k nám má prísť budúci týždeň. Síce vyšší odo mňa, možno aj s nejakými chlpmi pokúšajúcimi sa preraziť na tvári, ale žijúci stredoškolským životom so stanovenou večierkou od rodičov.

2. kapitola

Smiešna ako postavička Alice z Detroitu

ŠIMON

Tréner zapíska a ja využijem blízkosť okraja bazéna. Chytím sa, zhlboka dýcham nosom a vydychujem ústami, aby som nabral sily. Posledných dvadsať minút tréningu už ťažšie nachádzam rovnováhu v dýchaní.

„Michna! Koľko lôpt ešte pustíš? Keď to takto pôjde ďalej, Popradčania trafia bránku aj poslepiačky! Lerinský, máš pocit, že si tu sám? Čo keby si prihral, keď vidíš, že ťa súper ďalej nepustí?“

Čakám, kedy sa ozve moje priezvisko a dostanem slovný výprask, no tréner spomenie už iba jedného, potom nervózne kývne rukou a hodí novú loptu do vody. Už neviem, kde skončila predošlá.

„Posledné tri minúty. Poďme.“ Zapíska a my sa svorne pustíme do hry.

Odrazím sa od kraja a plávam bližšie k súperovej bránke. Majo prihrá Kubovi, tomu lopta vypadne a zoberie ju Silvo z druhého tímu. Všetci sa otočíme a plávame k našej bránke. Keďže som útočník a v prípade potreby sa musím vedieť dostať čo najrýchlejšie k bránke protihráča, nejdem celkom blízko.

Obrancovia robia, čo môžu, no druhý tím napokon strelí gól a tréner zapíska. Viem, že tentoraz to je na koniec tréningu.

Milujem vodné pólo, ale po hodine strávenej vo vode, kmitajúc hore a dole, je zvuk píšťalky vyslobodením.

***

„To ešte len bude zaujímavé,“ začne Dávid, môj spoluhráč a spolužiak zároveň, keď sa obliekame v šatniach po sprche. „Od pondelka ranné tréningy, prax, škola. Keď to zvládnem bez ujmy, naučím sa aj žonglovať.“

Zvraštím obočie a natiahnem si rifle. „Prečo žonglovať?“

„No chápeš,“ rukami naprázdno naznačí žonglovanie. „Akože zvládať všetko naraz.“

„Aha.“ So smiechom pokrútim hlavou. „Nebude to také hrozné. Veď na tej praxi si aj trochu oddýchneme.“

Odfrkne. „Ty možno. Ja idem do Data&Network, tam to vraj berú veľmi vážne a praktikantom celý čas dýchajú na krk. Áááale,“ zatiahne a pokýva obočím, „už teraz sa teším na ďalší víkend. Dúfam, že prídeš.“

S odpoveďou si dávam načas. *Polročná chatovica*, ako to nazývajú moji spolužiaci, sa koná od prvého ročníka na gymnáziu na chalupe Dávidových rodičov. Tí sú, samozrejme, v tom, že tam idú iba chlapani a budú hrať počítačové hry. Netušia, že už aj pred rokom sa to dosť zvrstlo. Ema sa vyvracala do vane, Lucia do drezu, Milan a Sisa si to rozдали v posteli Dávidových rodičov a po akte vyryla pripitá Sisa do čela postele *S+M forever*. Asi nie je nutné hovoriť, že sa po mesiaci rozišli a teraz už do lavice vyrýva *S+J*.

Rád trávim čas so svojimi spolužiakmi, ale keďže nepijem, maximálne jedno pivo, na podobných akciách sa pri nich cítim asi ako baletka na futbalovom štadióne. Zároveň však nechcem trhať partiu, a tak tam na deväťdesiatosem percent pôjdem. Dve percentá si nechávam na nečakané udalosti alebo chorobu.

„Prídem,“ prikývnm napokon a siahnem do batoha po antiperspirant.

„Príde aj Mira.“

Strieknem si sprej pod tričko a zvráštim obočie. „Prečo by mala prísť? Je to predsa záležitosť našej triedy.“

„Vieš, že je kamoška s Kajou. Zavolala ju.“

So vzdychom odložím antiperspirant, prehodím si baťoh cez plece, vezmem si bundu a topánky do ruky.

S Mirou sme sa rozišli pred polrokom, no ona to ešte stále veľmi nepochopila a vždy, keď je to možné, sa k nám pridruží. Či už keď ideme von, alebo na chatu. Asi by som mal znížiť pravdepodobnosť mojej účasti na deväťdesiatpäť percent.

***

B&D sa nachádza pri amfiteátri, čo pre mňa nie je úplne ideálne, lebo školu mám v centre, no vždy lepšie ako dochádzať na prax na sídlisko ako Robo a zaseknúť sa v zápche. Firma je druhý najväčší zamestnávateľ v oblasti technológií v Košiciach, a keďže tam pracuje spolužiačkina mama, približne viem, čo môžem očakávať. Neformálny, uvoľnený prístup, veľké otvorené priestory s mužskou prevahou. Ženy väčšinou zastávajú pozície projektových manažérov, či pracujú na prvom poschodí v *call centre*.

Na recepcii sa predstavím a poviem meno zamestnankyne, ktorá ma má mať na starosti. Priznám sa, že som ostal prekvapený a nielen kvôli jej priezvisku. Asi sú to iba moje predsudky, no nepredpokladal som, že mojou vedúcou bude žena na pozícii sieťovej inžinierky.

Recepčná mi pokynie, aby som si sadol a počkal. Vychádzam do jedného z béžových kresiel a poobzerám sa. Blízko sa nachádza točité schodisko, oproti nemu a tak tiež na druhej strane vstupnej haly sú výťahy. Medzi nimi je niekoľko poštových schránok. Recepčnej pohráva rádio a škrieka z neho Shakira.

„Šimon?“

Obzriem sa za ženským hlasom a na sekundu celkom